

Nasjonalt ansvar for asylbarn

Maren Østvold Lindheim
Psykolog

Foreldre har ansvar for situasjonen de setter barna sine i. Men Norge må ta ansvar for at asylsøkende barn og unge har levd store deler av livet sitt her.

DEBATT: ASYLBARN

Maren Østvold Lindheim startet i marsutgaven en debatt om asylsøkende barn og unge. Det er altfor stille fra oss psykologer om dette, skrev hun i et innlegg som statssekretær Pål K. Lønseth (Ap) svarte på i april. Debatten handler også om foreldrene – voksne mennesker som bestemmer seg for ikke å følge norske regler, skrev Lønseth.

Da jeg skrev innlegget om asylsøkende barn og unge, var det med utgangspunkt som mor. Jeg skrev om da jeg ikke klarte å forklare min fem år gamle datter hvorfor 544 barn som har vokst opp i Norge, nå skal tvangsreturneres til et, for dem, fremmed land.

Det faktum at det ikke er opprettet omsorgssentre for asylsøkende ungdom over 15 år, er vanskelig å forsvare

Ansvaret

Som Pål K. Lønseth skriver i april, handler politikk om mennesker, og politiske avgjørelser om menneskeskjebner. Lønseth skriver at foreldre må ta ansvar for situasjonen de setter barna sine i. Jeg er enig i at foreldre har et ansvar. Samtidig har vi som nasjon et ansvar for å ha satt barn i en situasjon der de har levd hele eller store deler av livet sitt i Norge. De er norske, snakker norsk, har nettverk og fremtidsdrømmer her.

Mot

Jeg er glad for at regjeringen har kommet med en presisering av reglene for innvilgelse av opphold på humanitært grunnlag. Samtidig vil jeg oppfordre Lønseth og regjeringen til å vise enda større politisk mot i en så vanskelig humanitær sak som denne. Sterke menneskelige hensyn tilsier at barna bør få bli. Deretter får man se hvordan man kan unngå å sette barn i lignende situasjoner i fremtiden.

Uten omsorgssentre

Lønseth skriver at språklige begreper som «enslige mindreårige asylsøkere» ikke er ment å tilsløre virkeligheten. Jeg tror heller ikke at dette er myndighetenes hensikt. Samtidig ser vi at norske og ikkenorske barn behandles forskjellig.

I Norge har barn og unge rett til omsorg. Barn som ikke kan bo hjemme, kommer i fosterhjem eller i andre boformer tilpasset barn. Det faktum at det ikke er opprettet omsorgssentre for asylsøkende ungdom over 15 år, er vanskelig å forsvare. Det samme gjelder praksisen med å sende barn og unge tilbake til europeiske land som vi vet ikke har tilstrekkelig gode omsorgsordninger

(Dublin-avtalen). Jeg mener at en bevisstgjøring av språket vi velger, er viktig. For vi vet at språket vi velger, gjør noe med oss – og språket vi bruker om et fenomen, sier noe om holdningene i samfunnet. La oss derfor kalle mennesker for mennesker og barn for barn.

maren.lindheim@gmail.co